І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 30. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 16-го ЛЮТОГО 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 16, 1966 No. 30. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок 15-го лютого 1966

В АМЕРИЦІ

ЛІКАРІ ВИЗНАЛИ СТАН ЗДОРОВ'Я ПРЕЗИДЕНТА ЯК ДУЖЕ ДОБРИЙ. Цей комунікат видали після того, як д-р Джеймс С. Кейн із Мео клініки в Рочестері, Міннесота, і особистий лікар Президента адмірал Джордж Дж. Бірклі докладно досліджували стан здоров'я президента Джансона при кінці тижня, і як ствердили, що всі лябораторійні і клінічні тести були задовільні. Президент важить менше, як 200 фунтів. Він є на строгій дієті, яку йому приписали лікарі перед операцією, коли він важив коло 220 фунтів. Операція відбулася 8-го жовтня 1965-го року.

З БІЛОГО ДОМУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО ТАМ ВІДБУДЕТЬСЯ ВЕСІЛЛЯ 6-го СЕРПНЯ, коли молодша донька Президента Лусі буде вінчатися в католицькій катедрі Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії. Це буде перше весілля в Білому Домі від 1914-го року. Вінчатиме молоду пару Лусі Джансон із Патриком Дж. Нуджентом архиєпископ Вашингтону Г... к А. Бойлі. Присутній буде і сотрудник церкви в Ш... о. Джан Кузінскас, який є довголітнім приятелем р... ни Нуджентів, і він буде також діяльним при церемо... лінчання. Дещо вказує на те, що весілля в Білому Домі буде родинною, а не державною подією. Батьки молодого 14-го лютого залишили Білий Дім, де вони були гістьми.

ПОЧИНАЄТЬСЯ ДОБА ДОБРОБУТУ ФАРМЕРІВ, — заявляють представники фармерів. Технологічна революція у фармерстві, яка триває вже від 25-ох років, спричинила те, що зникли майже в цій країні фарми, які були самовистачальні для цілої родини, і в яких працювали члени однієї родини. Залишилися ще більші фамілійні фарми, які є більшими технічними підприємствами і які вимагають фахового керівництва та більших інвестицій, щоб мати відповідний прибуток. Недавно на цю тему промовляв секретар рільництва Орвілл Л. Фрімен, який сказав, що фармерська економія є тепер здоровіша, як будь-коли в останній декаді. Фармери мають більші прибутки і користають вповні з добробуту, який існує в ЗДА в останніх роках.

КРАЙОВЕ ТОВАРИСТВО ПЛЯНУВАННЯ ПЕРЕДБАЧАЄ, ЩО ЕКОНОМІЧНА АКТИВНІСТЬ в найближчій декаді перенесеться на Далекий і Південний Захід ЗДА, а стейти над Великими озерами, над середнім Атлантиком і в Новій Англії матимуть в найближчих роках менші прибутки. Найбільші прибутки матиме населення на Далекому Заході, в гірських стейтах і на Південому Заході. Населення в стейтах Південного Сходу збільшуватиметься повільніше, але особисті прибутки його будуть раптовно зростати.

У СВІТІ

ІНДОНЕЗІЯ ВІДКЛИКАЛА свого амбасадора з Комуністичного Китаю. Правда, за причину подано покищо тільки потребу „консультації" з приводу „неприхильного становища", що його зайняв Комуністичний Китай супроти Індонезії від невдачної спроби державного перевороту в Індонезії: у тій спробі перевороту вбито шістьох найвидатніших індонезійських генералів, і індонезійські військовики оскаржили Пейпінґ, що той був насправді закулісовим автором змови.

ТРИ ОСТАННІ АФРИКАНСЬКІ КОЛОНІЇ БРИТАНІЇ ДІСТАНУТЬ самостійність: Басутоленд, Свазіленд і Бечуаналенд. Всі вони межують з Південно-африканським Союзом, де володіє біло-расистський режим Гендріка Верверда. Тому, що ті молоді муринські держави не матимуть сили приєднатись до політичного й економічного бойкоту, стосованого всіма іншими африканськими державами супроти Південної Африки, та що й ця остання не заінтересована у збільшенні собі ворогів — настане „делікатна" ситуація, як складуться взаємини між ними.

ПОРТУГАЛЬСЬКИЙ АДВОКАТ МАРІО СОАРЕЗ ЗВЕРНУВСЯ до еспанського уряду з просьбою виявити подробиці слідства в справі нез'ясованого до цього часу вбивства з-перед року генерала Гумберто Дельґадо, лідера португальської опозиції. Саме рік тому бачили його востаннє в прикордонному еспанському містечку. Після того він зник, а в якийсь час згодом знайдено тіло генерала і його секретаря в могилі недалеко еспансько-португальського кордону. Еспанські власті назвали вісім осіб, що їх вони пошукували: 4 португальців, двох альжирців, одного італійця й одного пакістанця. Названий португальський адвокат, колишній приятель вбитого генерала, який кандидував був на президента Португалії в 1958 році, — твердить, що половина тих прізвищ — вигадані еспанською поліцією.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛІТАК „ГЛОБМАСТЕР" РОЗБИВСЯ В ЕСПАНІЇ. Він належав до ескадри літаків, що брали участь у розшуках атомової бомби, що впала в Середземне море при зударі двох американських літаків тому два тижні. Літак розбився під час бурі в горах Сієрра Невада. Розшуки утруднені внаслідку мряки і сильного дощу. Сумнівно, чи хтось врятувався з 8-ми членів залоги.

ДО АТЕН ПРИБУВ З НІКОЗІЇ НА КІПРІ генерал Георге Грівас, грецький командант грецько-кіпрських військ, на нараду з грецьким урядом у справі конфлікту, що настав між ним, Грівасом, і кіпрським президентом архиєпископом Макаріосом. Грівас був колись командантом підпільної кіпрсько-грецької армії в партизанській війні проти Британії і дістав ореол кіпрського національного героя. Після признання Кіпрові державної самостійности — Грівас переїхав до Греції в ранзі генерала. Однак він завжди був прихильником злуки Кіпру з Грецією, — під час коли Макаріос є за збереження кіпрської самостійности, але з виключенням турецької меншини від впливу на владу.

ЗДА ПІДТРИМУЮТЬ ІДЕЮ ЖЕНЕВСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ в справі В'єтнаму, але ту конференцію повинні скликати її спонзори — Британія і СССР — таке офіційне становище президента Джансона у відповідь на пропозицію сенатора Рібікофа, щоб американський уряд, не оглядаючись на Лондон і Москву, сам скликав Женевську конференцію і розіслав запрошення до „всіх заінтересованих сторін". Тому, що згори відомо, що ніодна комуністична держава, заінтересована у в'єтнамській проблемі і тамошній війні, не прийме такого запрошення і до Женеви свого представника не вишле, то ввесь той плян має тільки пропаґандивно-демонстраційний характер. Президент Джансон не може підтримувати його.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ГОМФРІ ВІДВІДАВ СІАМ І ЛЯОС, ВІДЛЕТІВ ДО ПАКІСТАНУ

„Тайлендський (сіамський) турист" — віце-президент Гюберт Г. Гомфрі на чердаку корабля, що везе його каналом в Банґкоку в Тайленді (Сіамі). Раніше віце-президент Гомфрі конферував з членами тайлендського уряду, інформуючи їх про недавню конференцію в Гонолюлю та запевняючи їх, що Америка рішена припинити комуністичну аґресію в південно-східній Азії.

Банґкок. — Віце-президент Гюберт Гомфрі запевнив сіямських лідерів, що З'єднані Держави допоможуть Сіямові скріпити його збройні сили та сприятимуть всім зусиллям Сіяму протиставитись комуністичній підривній роботі. Водночас, віце-президент Гомфрі виявив живе зацікавлення сіямським хліборобством та кустарним промислом. Він полетів гелікоптером у віддалену місцевість, заскочивши тамошніх сільських мешканців несподіваною появою гелікоптера й високих гостей. У товаристві Віце-президента знаходився також „похідний амбасадор" Аверел Гарриман, який цікавився суспільно-економічними проблемами Сіяму та реальною загрозою збоку агресивного комунізму. В торговельній дільниці столиці Сіяму Банґкоку Гомфрі побачив м. і. в одній крамниці ручно вирізьблену фігуру — двох слонів сплетених у боротьбі. Віце-президент купив ту фігуру, щоб подарувати її лідерові республіканської меншости в Сенаті, сенаторові Еверетгові Дірксонові. З Сіяму віце-президент Гомфрі полетів на кілька годин до Вієнціяну, столиці сусіднього Ляосу, де він мав тригодинну нараду з прем'єром Суванною Фумою. Ляоський уряд з названим прем'єром у проводі — спирається на постанові Женевської конференції в 1961 року про суверенність, неподільність і невтральність Ляосу з коаліційним урядом, але насправді комуністи зараз же знехтували постанови тієї конференції, відмовились розв'язати свою „приватну" армію, відновили громадянську війну та виступили з уряду Суванни Фуми. Такий стан панує там і до цього часу — стан неспокійної провізорії і перебування частини Ляосу під пануванням то уряду то комуністів. З Сіяму віце-президент Гомфрі відлетів до столиці Пакістану Карачі. Він заявив журналістам, що з перебування у Південному В'єтнамі велике враження зробила на нього мораль протикомуністичного війська та що, зате, пригнітливе враження він відніс на вид недостатньої медичної опіки, нечисленних лікарів і медсестер та переповнених шпиталів. Він обіцяв вжити всіх своїх впливів у Вашинґтоні, щоб той стан направити.

Зорганізоване робітництво готовиться до боротьби за збільшення мінімальної платні

Вашинґтон. — Зорганізований світ праці програвши 10-го лютого бій за скасування 14Б пункту робітничого закону, — готовиться до боротьби за інші робітничі законопроєкти, які є вже в Конґресі. Робітничі лаббіісти вже почали працю в тому напрямку, щоб здобути більшість для законопроєкту про збільшення заробітної платні за годину праці. Зорганізоване робітництво старається також про зміни в законі про допомогу безробітним. Провідник республіканської опозиції проти зміни закону Тефта - Гартлі, сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен заявив, що він ще не знає, чи вестиме обструкцію проти вищезгаданих робітничих законопроєктів. Є добрі вигляди на схвалення цих проєктів в Конґресі, бо вони мають ширше політичне значення, як 14 Б пункт робітничого закону. Робітники бажають збільшити мінімальну платню з $1.25 до$2. Палатна Комісія Праці має законопроект про збільшення платні до $1.75, починаючи від 1968-го року. Уряд підтримує проєкт, щоб мінімальну заробітну платню збільшити до $1.60 впродовж 1967 і 1968 років. Палатна Комісія Способів і Засобів має проєкт, щоб збільшити допомогу безробітним і щоб вони її могли діставати довший час, як тепер.

Батьки утоплених пластунів відмовляються від грошевого відшкодування

Шикаґо. — Як подає „Шикаґо Трибюн" з 21-го січня ц. р., батьки пластунів, що нещасливо загинули у хвилях ріки Вісканзин під час пластового таборування літом 1960 року в місцевості Мостон у стейті Вісканзин, відмовились прийняти від організації Пласт грошеве відшкодування, що його присудив окружний суд в Шикаґо у висоті три тисячі долярів за кожного погибшого хлопця. В тій пам'ятній катастрофі, що була потрясла всією українською громадою, загинули були Орест Куриляк, Орест Нікорович, Юрій Припхан, Роман Кучма, Олег Шеремета й Ігор Левицький. Речник батьків померших пластунів Петро Куриляк сказав судді, що батьки не хочуть ніякої грошевої виплати від організації, якій вони довіряють і яку підтримують. Та й гроші не повернуть їм їхніх дітей. Суддя висловив глибоке співчуття батькам і сказав: „як батько, я вповні розумію ваше почуття від цієї трагедії". Адвокат пошкодованих заявив, що батьки задоволені правним ствердженням причини смерти їхніх синів. Позваними були, крім офіційно організації Пласт, керівник тогочасного табору і п'ять членів управи табору.

ВИДВИГАЮТЬ КАНДИДАТУРУ КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО НА РЕПРЕЗЕНТАНТА ВАТИКАНУ У МОСКВІ

„Ди Найшинел Кетолік Ріпортер" у своєму виданні з 9-го лютого ц. р. надрукував спеціяльне повідомлення з Риму, в якому говориться про можливість відкриття ватиканського посольства в Москві, при чому називається нашого кардинала Йосифа Сліпого, верховного архиєпископа Української Католицької Церкви, як єдиного кандидата на ватиканського посла до Москви з уваги на те, що Москва собі застерегла, що керівником ватиканського посольства в столиці СССР міг би бути тільки совєтський громадянин. У згаданому повідомленні дослівно сказано:

„Ватикан вкоротці встановить своє посольство в Москві, згідно з повідомленням італійського тижневика „Ль Борґезе". Публікація твердить, що початкове випробування реакції Москви на таке встановлення було переведене при допомозі італійської амбасади в Совєтському Союзі. Остаточні подробиці — згідно з повідомленням — будуть полагоджені, якщо совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико відвідає Папу Павла під час своєї поїздки до Італії, що мала б відбутися 8-го лютого. Спостерігачі тут уважають повідомлення тієї правої публікації за дуже правдоподібне. Вони пригадують статю, яка появилася в „Ль Осерваторе Романо" в серпні 1963-го року, пропонуючи відновлення консулятів Апостольської Столиці. Стаття, яку написав тепершній апостольський делеґат до Великої Британії, архиєпископ Ігідо Кардинале, розвиває думку про консуляти, як альтернативу дипломатичних репрезентацій на амбасадорському рівні. Вона була написана в тому часі, коли Ватикан починав розвивати зв'язки з комуністичними країнами. У Ватикані також кружляли поголоски, що Папа плянує встановити також „подорожуючого посла", який виконував би подібну функцію, як і виконує „подорожуючий амбасадор президента Джансона, В. Аварел Гарриман. Кардинала Лева Йосифа Суененса називається як можливого кандидата на такого посла. Збільшений зв'язок між Москвою і Ватиканом за посередництвом міністра закордонних справ Амінторе Фанфані, який недавно зризиґнував, вказує майже на певну зустріч між Папою і Ґромиком. „Іль „Борґезе" твердить, що Москва видвигнула передумову, що (ватиканським) посольством (у Москві) керуватиме совєтський громадянин. Трапляється, що в Римі живе відповідний совєтський громадянин. Є ним кардинал Йосиф Сліпий, архиєпископ Львова в СССР. Бувши одним із 11 українських єпископів, що були ув'язнені росіянами під час другої світової війни за неозначені „злочини", архиєпископ Сліпий провів 18 років у в'язниці, частину цього часу провів на Сибіру. Його звільнено в 1963-му році. Цей 73-літній Владика народився в місцевості Заздрість в Україні та довгі роки був редактором і ректором семінарії, заки був найменований архиєпископом у 1944-му році. Його креовано на кардинала рік тому" — написано в повідомленні „Ди Нейшинел Кетолік Ріпортер".

СИНЯВСЬКИЙ І ДАНІЄЛЬ ЗАСУДЖЕНІ НА НАЙВИЩІ КАРИ

Москва. — Письменники Андрій Синявський і Юлій Даніель, які від четверга 10-го лютого стояли перед сов'єтським судом під закидом поширювання антисовєтської пропаґанди за кордоном, були засуджені в понеділок ,14-го лютого на найвищі кари, що передбачені совєтським кримінальним законом в статті 70, з додатком, що вони не мають права на відклик. Синявський і Даніель були ув'язнені минулого року під закидом, що вони передали за кордон свої твори і там їх під псевдонімом видали. Синявський, відомий в літературних кругах Москви як блискучий літературний критик, видав за кордоном під псевдонімом Абрам Терц роман „Суд починається", що як казав урядовий прокуратор на суді в Москві Темушкін —„висміює все, що дороге совєтському ґромадянинові" батьківщину, комуністичні ідеали, совєтський стиль життя, моральність совєтської людини". Даніель був головно перекладачем; за кордоном видав книжку „Москва кличе" під псевдонімом Николай Аржак. Совєтський суд засудив Синявського на сім років важких робіт в ізольованому таборі праці, а Даніеля на п'ять років такої самої кари. Суд, за інформаціями совєтської преси, був прилюдний, але на цей суд не допустили ні публіки, ні приятелів обидвох письменників, ні навіть його 15-річного сина. Була зорганізована публіка, яка мала виявити обурення совєтського громадянства до обидвох письменників. Були на суді журналісти, але не могли там війти закордонні журналісти. У совєтській преії не було подано, як боронились письменники, та вони — як можна вичитати із скупих і підроблених комунікатів, признались, що вислали свої твори за кордон, але не признались до ніякої вини. Вони розуміли, що автор має право розпоряджати своїм твором. Лише відносно Даніеля, який дістав легшу кару, сказано у повідомленні совєтської агенції Тасс, що він заявив, що їхні твори були використані проти Совєтського Союзу, та вони самі — письменники не мали ніякої найменшої думки діяти на школу держави. Вищу кару для Синявського пояснює Тасс тим, що він був провідником у висилці творів за кордон. Засуд двох письменників совєтським судом у Москві вказує перед світом, в якому пониженні і насильстві є вільна творча думка під комуністичним режимом. Публічним судом над цими письменниками совєтський уряд бажав змобілізувати опінію совєтської публіки проти свобідної творчости, насвітлюючи цю творчість свобідно-думаючих письменників, як зраду держави.

Український концерт у Перемишлі

Варшава. — Як подає видаваний тут український тижневик „Наше слово", в Перемишлі відбувся концерт української пісні. Концерт складався з двох частин. В першій частині хор під управою Я. Поповської виконав українські модерні, як теж і відомі народні пісні. Сольові партії виконували бас О. Любович, тенор В. Пайташ і А. Чорний. Другу частину концерту виповнив показ українських обжинок у виконанні дітей і шкільної молоді. Показ був переведений у вигляді живих сцен і починався виходом женців до слів народної пісні „Пішли женці жито жати..."

ПРОФ. Д-Р МИКОЛА ШЛЕМКЕВИЧ, ВИДАТНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВЕЦЬ, МИСЛИТЕЛЬ І ПУБЛІЦИСТ, ПОМЕР У ПАССЕЙКУ

Пассейк, Ню Джерзі. — У понеділок 14-го лютого в ранніх годинах в одному із місцевих шпиталів помер на 73-му році життя, після важкої недуги, один з найвидатніших сучасних українських мислителів, науковців і публіцистів, відомий широкому загалові громадянства із своїх публікацій та своїх блискучих промов, сл. п. д-р Микола Шлемкевич. Панахиди за спокій душі Покійного відбудуться в похоронному домі Литвина і Литвина в Ірвінґтоні при 901 Спрінґфілд Евню в четвер 17-го лютого і в п'ятницю 18-го лютого о год. 8-ій вечері. Похоронні обряди відбудуться в суботу, 19-го лютого, із згаданого похоронного заведення до церкви св. Володимира в Елизабеті, де о год. 9-ій перед полуднем буде відправлена Служба Божа, й опісля на цвинтарі св. Ґертруди в Роґвей, на якому спочиває вічним сном померла в січні минулого, 1965-го року, його дружина.

Покійний д-р М. Шлемкевич народився 27-го січня 1894-го року в священичій родині в селі Пилява, Бучацького повіту, в Західній Україні. В 1915-му році під час московського наїзду на Галичину був переселений з родиною на Схід й опісля, під час революції, повернувся до Києва, де працював як співробітник „Робітничої Газети". Повернувши після війни до Галичини, виїхав на студії на університеті у Відні, закінчивши їх в 1926-му році дипломом доктора філософії, написавши докторську дисертацію про „Істоту філософії". Раніше слухав викладів на філософічному факультеті також на Сорбонському університеті в Парижі. Повернувши із студій в Західню Україну, співпрацював у видаваному д-ром Дмитром Донцовим „Літературно-Науковому Віснику", підписуючи свої статті літературним псевдонімом М. Іванейко. Опісля був редактором видаваного Українським Національно-Демократичним Об'єднанням журналу „Проблеми". В 1938 році Наукове Т-во ім. Шевченка опублікувало його працю „Філософія". Після створення Фронту Національної Єдности під проводом Дмитра Паліїва, співпрацював у часописі „Українські Вісті" та був співредактором видаваного Дм. Паліївим журналу „Перелом'. Під час другої світової війни працював в Українському Видавництві Краків - Львів редактором книжкових видань.

Після війни жив у Берхтесґадені в Німеччині та був учасником реорганізації Державного Центру УНР і співтворцем Української Національної Ради. До ЗДА приїхав у 1949-му році і від того часу проживав у місті Елизабеті в Ню Джерзі. Був співробітником Союзу Українських Національних Демократів (СУНД) та Українського Публіцистично - Наукового Інституту. Від березня 1953-го року був незмінним видавцем і редактором журналу „Листи до Приятелів", у виданні якого появилися й більші його праці, як: „Українська синтеза чи українська громадянська війна", „Загублена українська людина", „Галичанство", збірка промов „Верхи, життя і творчість", „Українська душа" в неперіодичній публікації „Проблеми" та ін. Був редактором „Українського Огляду" (1960-61) та співпрацював з очолюваною проф. д-ром Володимиром Кубійовичем редакцією „Енциклопедії Українознавства". Цілий ряд його статтей був надрукований у „Свободі". Був членом Українського Народного Союзу.

Осиротив дочок Христину і Марту, зятів Зенона Голубця і Романа Савицького, сестру Стефанію Чапельську та велику Українську Громаду, долею якої турбувався до останніх хвилин свого життя. Вічна Йому Пам'ять!

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

СЕНАТОР ЮЗИК В ОБОРОНІ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Оттава. — „Світ збереже свою свободу, демократію і мир лише тоді, коли зробить всі потрібні заходи в Організації Об'єднаних Націй, щоби змусити Совєтський Союз визнати права поневолених народів на самоуправління" — говорив Сенатор Павло Юзик — як подає англомовний офіціоз столиці Канади „Оттава Джорнал" — під час врочистого бенкету, що його влаштував Комітет Українців Канади з нагоди Українського Дня Незалежности для відзначення історичної дати проголошення незалежности і соборности Української Народної Республіки у Києві. На цьому бенкеті були приявні між іншими почесними гістьми федеральний міністер праці Джордж МекІлрайт і посадник міста Дон Рід. Сенатор Юзик говорив, що Канада повинна вести перед у пропаґуванні свободи для 96 мільйонів людей, поневолених російським большевизмом, бо Канада вірить у Божий закон, що вічним бажанням людини є бути вільною і незалежною.

ПРОФЕСОР ВЕЛИКОХАТЬКО НА КОНҐРЕСІ ВЧЕНИХ

Ріо де Жанейро. — У 17-му з'їзді вчених Південної Америки, що відбувся в Бразилії минулого року, брав участь визначний український мікробіолог професор Федір Великохатько. Він виголосив там доповідь на тему „Віруси й еволюція". Професор Великохатько насвітлив у своїй доповіді вислíди дослідів славного нашого мікробіолога М. Холодного, що ще в 1942-му році відкрив у ґрунтах первісні прецелюлярні організми.

ДОПОВІДІ ПРО ДМИТРА АНТОНОВИЧА

Ню Йорк. — Пам'яті визначного культурного і громадського діяча Дмитра Антоновича присвячена конференція, що її влаштовує Українська Вільна Академія Наук у ЗДА в суботу, 19-го лютого, о год. 6-ій вечора в будинку Академії при вулиці Вест 100-ій ч. 206. В рамках цієї конференції виголосять доповіді проф. Борис Мартос на тему „Громадсько-політична діяльність Дм. Антоновича" і проф. Володимир Міяковський на тему „Наукова і культурна діяльність Дмитра Антоновича".

ВІДЗНАЧАЮТЬ СІМДЕСЯТИРІЧЧЯ ЛЕОНІДА БАЧИНСЬКОГО

Клівленд. — Українська громада у Клівленді, де від років проживає проф. Леонід Бачинський підготовила святкування 70-тих роковин цього громадського і наукового працівника. Створився громадський комітет, що його очолив інж. Григір Бобків, і цей комітет заплянував відзначити сімдесятиріччя народження і п'ятдесятиріччя праці проф. Бачинського під час дружньої зустрічі з ювілятом 6. березня ц. р. в залі Ощадностевої Спілки в Пармі.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

За справжню репрезентацію

Загальні Збори Відділу УККА в одному з найбільших осередків українського поселення у ЗДА і під цю пору найкращого осередку в організаційній системі цієї керівної установи, безперечно, збудили почуття громадської відповідальности у сотні учасників, що репрезентували актив громади. Громада зуміла сконсолідувати свої сили, створити надрядне тіло, яке не лише репрезентує, але й веде громадську роботу на цьому терені. Звіти Управи вказували на широку діяльність, яка починається на виховній ділянці і закінчується політичною в загальній акції українців у вільному світі в обороні прав українського народу на вільне, незалежне державне життя.

Український Конгресовий Комітет Америки — це діло Конгресу американських українців, установа, що її виловила, як свою репрезентацію, зорганізована українська громада у ЗДА парляментарним вибором у вислідi голосування своїх представників-делегатів. Ця парляментарна форма УККА, як цілости, задержана і у його клітинах-відділах. Відділи УККА — це неначе сойми-ради одної округи-громади, які мають повну автономію. Та все ж ці клітини великого тіла, сформованого загальним з'їздом — парляментом, не лише в самому визначенні ,в назві „відділ", але й в організаційній побудові узалежнені від централі.

Народний Фонд, який включає відділи в загальну, сконцентровану і вповні керовану Централею УККА збірку національного датку, лише підкреслює цю функціональну залежність відділу .Тому видавалось дивним, що на поважних зборах поважного відділу цієї загальної установи не було сказано ні одного слова про цю установу і її працю. Здається, що присутні на зборах делегати місцевих організацій і платники національного датку мали право і мусіли почути бодай про діяльність Централі, про висліди праці, фінансованої Народним Фондом, до якого вони внесли від своєї громади найповажнішу пайку. Повідомлення голови Відділу про те, що він на своє звернення дістав лише привітання для зборів телефоном, не могло задовольнити. Частина діяльности Відділу — це складова частина всієї діяльности УККА, і тому кожний платник, а ще більше платник-представник організації має право знати про всю діяльність своєї репрезентативної установи.

Збори Відділу УККА, як сказано, це місцевий конгрес і його функції — схопити все життя місцевої громади. При всьому навантаженні працею, що його мають відділи, відділові управи мусять говорити за все життя громади. Якщо мова про шкільництво, то не можна обмежувати його лише суботньою школою українознавства. У місті є кілька цілоденних українських шкіл, ба навіть український колєдж. І хоч ні Відділ УККА, ні самий УККА не мають безпосереднього впливу на адміністрацію цих шкіл, всі вони — власність громади, всі вони здобуток громади і вибудувані та й ведені фондами нашої громади, тож і належить їм та сама увага на загальних зборах загальногромадської координуючої організації, що й суботнім школам. Те саме відноситься, наприклад, для справ студентів. Хоч і якою важливою є справа лекторату української літератури і мови в місцевому університеті, все ж важливо для громади, скільки є всіх українських студентів, що вони студіюють, які їх успіхи і як вони включаються в українське і професійне життя. Це — майбутнє громади, і громада мусить про це своє майбутнє дбати.

Власністю громади є і фінансові установи, які розпоряджають мільйонами долярів. І ці гроші — це громадське добро, ці установи — це здобуток усієї громади. Не можна на поважних зборах витрачати дорогого часу на коментування участи чи неучасти якоїсь групи танцюристів в одному з фестивалів, не згадавши ні словом про ті загальні культурні, господарські й фінансові здобутки, які — хоч і не є в безпосередній контролі Відділу УККА, все ж є вислідом праці громади, яку цей Відділ репрезентує.

Думка про піднесення відповідальности і значення відділів УККА йде впарі з думкою про репрезентацію цих відділів у Централі. УККА в усій своїй парляментарній структурі, як установа, створена конгресом українців у ЗДА, мусить будувати свою організаційну сітку на відділах. Відділи об'єднують найдіяльніших громадян, це й є ті народні робітники, які ведуть народну справу, і їхня участь у загальних діях УККА щонайменше побажана. Коментовані збори вибрали аж 38 членів нової управи, всі вони є активістами громадської праці у громаді. На жаль, ні один з них не входить у керівні органи централі УККА. Відділові активісти, а щонайменше провідники управ відділів не лише повинні внести свою активність у працю централі, але також мають творити ту основу УККА, що є тілом українського конгресу. Така співдія дозволить також і відділам ширше і відважніше розгортати свою діяльність.

ПРОБЛЕМИ ДОПОМОГИ ЗАКОРДОНОВІ

1-го лютого ц. р. президент Джансон переслав Конгресові звернення в справі допомоги заприязненим державам, в якому пропонує асигнувати на цю ціль у фінансовому році, що закінчиться 30-го червня 1967-го року, $3,380,000,000. З цієї суми $2,460,000,000 призначено на позики та субсидії для розвитку економічно відсталих держав, а решту — на військову допомогу.

Президент заявив, що „страхітливі економічні умовини в деяких державах" є „загрозою для нашої безпеки", і тому ЗДА мусять змагати до того, щоб економіка, стан здоров'я і освіта населення скрізь у вільному світі стояли на відповідній висоті, бо тільки тоді можна бути певним, що запанує дійсний мир.

Однак, відомий журналіст Фелікс Білер в „Ню Йорк Таймсі" вважає, що запропонована Президентом сума на допомогу закордонові занадто мала, щоб можна було виконати те завдання, яке він визначає в рамках Агенції Міжнародного Розвитку. Тим більше, що сам Президент у своєму зверненні до Конґресу підкреслює, що піднести економіку відсталих держав можна лише тоді, коли на відповідний рівень будуть піднесені освіта і гігієнічний стан населення тих держав.

Отже, треба змагати до того, — пише Білер, — щоб мільйони осіб в різних країнах перестали голодувати, бо тільки тоді можна буде скріплювати економіку тих країн. З недоживлених дітей виростуть фізично й умово недорозвинені громадяни, які неспроможні будуть дбати про скріплювання економіки.

Це все знає Президент, і 2-го лютого він звернувся до Конґресу з проєктом повести в ґльобальному маштабі боротьбу проти неграмотности і недуг у вільному світі. Поліпшення шкільництва та гігієнічних умовин, — на думку Президента, — є головним завданням ґенерації, що надходить на зміну сучасній. Президент пропонує в ковому фінансовому році асигнувати на цю ціль $524 мільйони — на 60% більше, як в цьому році.

Президент пропонує зорганізувати при Департаменті Здоров'я, Виховання і Добродійности окремий Центр Виховної Співпраці, який мав би займатися справою поліпшення освіти у відсталих державах. Цей Департамент допомагатиме також американським урядовим і приватним агенціям, які займаються освітніми проблемами в світі.

Президент Світового Банку Джордж Д. Вудс вважає, що кожного року можна було б інвестувати у відсталих державах від $3-ох до $6-ох більйонів попри всю ту допомогу, яку ці країни вже дістають. Коли багатші держави не зроблять нічого в цій ділянці, — твердить він, — то „бідніші держави опиняться в стані одчайдушної ізоляції", наслідком чого можуть бути державні переврoти, і це тільки погіршило б ситуацію.

Куди і скільки американської допомоги мало б іти в 1967-му фінансовому році?

Африка мала б дістати $200 мільйонів, держави Латинської Америки — $670 мільйонів, Азія — $1,340,000,000, крім $494 мільйонів, призначених для В'єтнаму.

Щоб уявити собі, як виглядає освітня проблема в світі, треба знати, що в Африці, державах Латинської Америки й Азії лише 21 відсоток населення у віці понад 15 років вміє читати й писати. Для порівняння треба додати, що в ЗДА цей відсоток становить цифру 97,6.

Харчову ситуацію в світі ілюструють такі числа: в Африці, Латинській Америці й Азії кількість харчів на одну особу від 1961-го року зменшилася на 3 відсотки, а в ЗДА за цей самий час збільшилась на 4 відсотки.

Президент Джансон свідомий того, що самі ЗДА не зможуть допомагати всьому світові в скріпленні освіти, гігієни й економіки. Він закликає й інші багаті країни до шляхетної справи допомоги тим, які самі собі покищо допомогти неспроможні.

При цьому треба взяти до уваги й те, що населення Африки, Латинської Америки й Азії з кожним роком зростає на 2.52 відсотка, а в ЗДА річний приріст становить 1.6 відсотка.

Конґрес в цьому році працює заповільно

Вашингтон. — Конґрес продовжує працю після короткої перерви у зв'язку із Днем Лінкольна, але в політичних колах стверджують, що друга сесія 89-го Конґресу, яка триває вже 6-ий тиждень, майже нічого не схвалила, хоч Президент при кінці минулого року хвалив Конґрес за те, що так багато схвалив важливих законопроєктів, як малоякий інший в історії ЗДА. Досі Конґрес схвалив тільки один важливіший законопроєкт, а саме про федеральну допомогу військовим ветеранам на продовжування студій та на помешкання. Але і в цій справі Білий Дім не є вдоволений із цієї ухвали, бо Конґрес призначив більше ветеранам, як Уряд проєктував. Поразкою для Уряду треба вважати і те, що Сенат ще і цього року не схвалив законопроєкту про скасування 14 Б точки закону Тефта - Гартлі, згідно з яким робітники мусіли б належати до професійних спілок і в тих 19-ох стейтах, в яких досі робітники можуть діставати працю, не належачи до робітничих організацій. Сенат схвалив законопроєкт про збереження краси природи над деякими ріками, але Палатна Комісія Внутрішніх Справ заблькувала цей проєкт. Президент, одначе, вдоволений із того, що Конґрес в поспішному темпі працює над законопроєктом про збільшення податків. Конґрес зробив поступи в опрацьюванні проєкту про збільшення на $4.8 більйона видатків в цьому фінансовому році, який кінчається 30-го червня, на війну у В'єтнамі. Взагалі Конґрес в першу чергу полагоджує ті проєкти, які відносяться до війни у В'єтнамі, занедбуючи ті законопроєкти, які мають вирішувати внутрішні проблеми.

Степан Курохась

СТРАШНИЙ ЯЩУР

У добрах князя Ліхтенштайна, Ключ Колодєє, де тепер мають резиденцію чехословацькі президенти, вибухла в 1923 році епідемія ящура.

Ящур чехи звуть недугою „слінтафка" і „кульгавка", що виразніше окреслює недугу рота і ротиць. І на Україні зовуть її не ящуром, а „слинівкою" та „кульгавкою". Недуга у своїх розмірах і наслідках страшна. Деякі зовуть її прищицею, що також не відповідає дефініції ящура, бо прищів при цій недузі нема!

Я був тоді т. зв. адьюнктом у двох фільварках Сібржіна - Квєтніце за 15 кілометрів від Праги на схід в сторону Чеського Броду. По жнивах управителі дібр їхали звичайно на вакації і лишали адьюнктів пильнувати зимових посівів і збору цукрового буряка.

При зборах буряка молочну рогату худобу кормили бурячинням, яке має багато цукру і добре впливає на молочність корів, дармащо при ньому вони діставали розвільнення, і стайні важко було вдержати в чистоті.

В районі, де я працював, не було пасовиськ (в Чехах їх взагалі обмаль), і худоба ввесь час перебувала в стайнях.

Ключ Колодєє за контрактом мав доставляти молоко дитячій лікарні в Празі. У зв'язку з тим були певні зарядження щодо чистоти гігієни і профіляктики. Інспектори від міністерства здоров'я і рільництва час від часу навідувались і давали вказівки, бо було стверджено, що епідемія ящура вибухала звичайно при кормленні худоби буряками. Однак, ніхто в селах того району не пам'ятав епідемії, і на зарядження інспекторів селяни не зверталн уваги.

Найважливіша зброя проти епідемії — чистота. Переходи в стайнях мали бути щодня скроплювані розчином соди. Доярки мали перед і по доєнню мити руки теж у тому розчині. Жолоби і стіни стаєн мали бути скроплювані розчином вапна і сальварсану.

Одного ранку мене закликали негайно прийти до стайні. Там я застав страшний вид. Кількадесят корів данської червоної породи годі було впізнати. Їхні роти виглядали як величезні кропила, а ратиці були вкриті ранами.

Вся паша, себто бурячиння і концентрований корм — грис у жолобах, була недіткнена: корови в гарячці не могли нічого їсти. Про доєння не могло бути й мови.

Я негайно покликав ветеринарного лікаря, який встановив карантану і зарядив три рази на день скроплювати стайню вапном. Порадив також здоювати вкриті ранами вимена. Ніякого ліку він не мав, бо його тоді ще не було.

Скроплювання ратиць і рота 2% розчином соди напевно було дуже болючим, і траплялися випадки, що коровам відпадали кусники носа, вони губили ратиці і не могли з болю стояти на ногах.

По трьох тижнях мук худоби і персоналу епідемія так само раптовно зникла, як і прийшла. Було кілька поранень і лише три штуки згинуло. Та втрати в продукції молока протягом трьох тижнів (кілька корів взагалі перестали доїтися), втрати на вазі худоби, що голодували, бо не могли їсти, були величезні.

Навіть персонал, що обслуговував корів, хоч не хворував, втратив усякий апетит до їди, бо страшний вигляд хворих корів стояв їм перед очима.

На щастя, завдяки карантані та іншим заходам профіляктики, недуга не перенеслася на свиней. Лише в трьох селах погуляла слинівка, бо припинено всякий транспорт і рух. До трьох сіл, як прокажених, ніхто не навідувався. Не вільно було навіть лікарям туди приїздити. Один лише ветеринарний лікар не спав, допильновуючи своїх заряджень.

В Америці боротьба зі слинівкою скінчилася в 1929 р. поголовним знищенням хворої худоби. Держава воліла покрити кошти ліквідації кількох тисяч штук рогатої худоби, як боротися проти епідемії, не маючи відповідного ліку.

Профіляктичне щеплення не дає досі задовільних результатів. Ось чому ящур страшний.

Я був в Україні 1963-го року і бачив, які можливості гігієни та профіляктики в українських містах, від Львова почавши. На села нас не пускали, може якраз тому. Можна собі уявити, які спустошення зробила там епідемія слинівки - ящура!

Тому шпальти совєтських газет і переповнені вістками про катастрофічний похід ящура з Казахстану через Україну до кордонів Західньої Европи.

Був колись крик: „Ганнібаль анте портас!" Тепер він інший: „Ящур перед брамами!"

СВІТАНОК

Заволожене око світанку
спалахнуло зіницею сонця.
Вітер білу вдягнув вишиванку
у пахучих калинових ґроницях.

Зорі сливами спадались додолу
в терпкуваті копиці туманів
і збирали їх в білі подоли
босоногі берізки багряні.

Я стояла і ноги вростали
тополино в непройдене поле
і дороги біліли руками,
що мені простягнула доля.

ЛЕСЯ ТИГЛІЙ

НА ТЕМИ ДНЯ

Дещо про „махання кулаками"

Після бійки, кажуть, кулаками не махають. Мовляв, запізно. Але „помахати" після кожної імпрези в наших народних домах таки треба. Не обов'язково кулаками, але варто. Бо в противному разі, виходить так, що організатори і виконавці тієї чи іншої імпрези ніколи не знають як слід, як пройшла імпреза. Правда, коли доповідач сходить зі сцени, йому назустріч завжди хтось вийде:

— Гарно говорили, ґратулюємо! — і кілька рук простягнеться, щоб потиснути правицю доповідача.

Те саме трапляється і з диригентом хору, зі співаками - солістами, декляматорами, танцюристами:

— Гарно співали! Добре декламували! Знаменито танцювали!..

А в додачу за кілька днів і репортаж у пресі появиться, де на півсторінки буде розтягнене розхвалювання імпрези та її організаторів. Бо — хай спробує репортер когось пропустити або комусь ложки меду не піднести! Сам буде говорити, співати і танцювати на наступній імпрезі...

А тим часом слухачі і глядачі поза спинами всіх учасників імпрези таки „махають кулаками" ще протягом кількох неділь попід церквами: і те не так було, як треба, і се не так... Питається, чому ж не дати нагоди про ту чи іншу імпрезу поговорити по - діловому й у відповідному місці? Про це й хочемо сказати кілька слів. Бо цього чомусь не практикується в нашому громадському житті.

Кожна поважна імпреза вимагає багато сил, часу і вміння її організаторів і учасників. Не завжди та чи інша громада має досить охочих до такої, часом невдячної, праці. Буває, що імпрези готуються, а участь у них беруть люди без професійного знання справи. І це — зовсім не трагедія там, де нема професіоналістів. Це публіка і громада розуміє. Тому нема жадної небезпеки неперебірливої критики збоку глядачів і слухачів, які, запрошені за тиждень - два після імпрези на обговорення її плюсів і мінусів, не знеохотять учасників чи організаторів у майбутній громадській діяльності, а допоможуть їм удосконалюватися в тій чи іншій ділянці тієї діяльности. Тому варто було б завести по всіх наших громадах такі вечори обговорення важливіших імпрез даної громади.

А там, де громада більша і сильніша ,де промовляють доповідачі - політики, де співають солісти опер, а декламують артисти театрів, там таке обговорення кожної імпрези просто необхідне. І для добра загальної справи, і для користи самих фахівців - професіоналів. Бо рукостискання після імпрези та одна - дві згадки дописувача в газеті ніколи не дадуть повної картини вражень слухачів і глядачів імпрези. А справжні артисти і справжні політики завжди хочуть чути слухача, і людини з високою освітою, і прихильника одної партії, другої, третьої, і робітника, і лікаря, і професора, і молодої людини, і старшої. Покличмо всіх їх, що були на імпрезі, і послухаймо їхні зауваги! Вони бувають і цікаві, і повчальні, і смішні. Хай буде! Головне, щоб була видна реакція на ту чи іншу імпрезу. А реакція буде. Бо вона завжди є. Про неї доносять „по секрету" учасникам імпрез, інколи роблячи цим ведмежу прислугу як самому учасникові імпрези, так і громадській справі взагалі.

Якщо практикування таких вечорів для обговорення імпрез вросте в ґрунт кожної української громади, ті вечори стануть такими цікавими, що на них приходитиме не менше людей, ніж на саму імпрезу. І це буде посереднім чинником зацікавлення маси до активнішої участи в громадському житті, зокрема в організації різних імпрез. І не буде більше „махання кулаками" там і тоді, де і коли воно зовсім непотрібне.

Іван Овечко

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ПЕРШЕ ЛИСТОПАДА У ВІДНІ

Прочитав я в „Свободі" з 27 січня ц. р. лист п. Миколи Фенчинського в справі допису про мою листопадову доповідь у Відні, зокрема про ті речі, яких я ніколи не говорив.

Переглянувши допис в рубриці „Вісті з Австрії" („Свобода" з 18 січня), я справді знайшов те, проти чого протестує д. М. Фенчинський.

Сьогодні кожному українцеві, пересічно ознайомленому з нашими визвольними змаганнями, відомо, що ані полк. А. Мельник, який справді тоді перебував у Києві, ані Митрополит А. Шептицький, ані д-р С. Витвицький не приймали безпосередньої участи в революційному перебранні влади у Львові вночі з 31 жовтня на 1 листопада 1918 р., хоч два останні наші діячі входили в склад Львівської Національної Ради і до акту 1-го Листопада мали лише посереднє відношення.

У своїй доповіді я не говорив, що ці три великі постаті нашої новітньої історії були „активними учасниками Першого Листопада". Я лише відмітив, що саме Провидіння пов'язало дати смерти цих трьох Велетнів з датою 1-го листопада, що ми і в той самий час відзначаємо.

Пов'язуючи акт 1-го Листопада з цими символічними постатями, я говорив про значення релігії в державному житті нації (митрополит А. Шептицький; а також згадав митрополита В. Липківського), безкомпромісової революційної боротьби (полк. А. Мельник), традицій законного Державного Центру УНР (президент С. Витвицький).

Осип Зінкевич
Балтимор, Мд.

С. Рindик

ДОЛЯ ІДЕАЛІСТА

(6)

Хлопці оправдувались тим, що, мовляв, сама відданиця Маруся сяє не абиякою красою. Рекоша, звичайно, не вірив, але кінець-кінцем вирішив на власні очі побачити ту красу. І коли це сталося, його обурення ще збільшилося:

— Та коли б ця нещасна Маруся була в сто разів краща, ніж є, то й тоді ані з далекого далека не дорівнялась би до мого ідеалу — до моєї Семіраміди. Навіть смішно говорити.

Деяку рацію він мав. Хоч Маруся з вигляду й належала до нашої індо-европейської відміни білої раси, проте деякі відхили вбік інших рас безумовно мала. Цього не можна було сказати про колір обличчя, бо воно було старанно забальзамоване. Так само не можна було докладно визначити, яке світло променює з її очей. Якщо теорія про велику вразливість вагітних жінок правдива, то напевно Марусина мати, бувши в тяжі, задивилася на якогось кріликa, на його очі. Опис дальших подробиць Марусиної краси завів би нас далеко від нашої теми, тому обмежуся малою увагою: Маруся всі недоїмки і всі недоладки своєї краси надолужувала умінням виступати та держатися. Ходила справді мов пава, держала голову високо й дивилася згорда, а коли говорила, то слова цідила. На слова була дуже скупа, наче це були самі діяманти.

Переконавшись, що Маруся аж ніяк не відповідає будь-яким критеріям красуні, Рекоша пішов іще подивитися на її віно, пішов до розхваленої садиби, щоб мати повну картину проблеми. Прийшовши туди, оглянув усе з одного й другого боку, зміряв, скільки кроків має напоздовж і впоперек, перевів кроки на сяжні, а сяжні на квадрати, а квадрати на карбованці і дістав дуже гарну суму грошей. Нічого не сказав, тільки подумав, що треба ще раз придивитися до відданиці, придивитися уважніше і пильніше. А коли це сталося, сказав собі:

— Це, звичайно, не Семіраміда, далеко ні, але щось семірамідське в її красі безумовно єсть. То треба правду сказати. Рішуче єсть!

Після цього щонеділі ходив дивитися на садибу, поки не закохався в неї. А потім розпочався в його душі процес, що скінчився великою метаморфозою: ідеал Семіраміди помалу втратив свою ясність. У відповідному місці уяви утворилась якась лисина, а ще трохи пізніше на тій лисині вирисувався образ Марусі Черкушиної. З дня на день цей образ набирав більшого чару...

Скінчилось тим, чим у таких випадках кінчаються подібні справи: скінчилося великим коханням! Словом „кохання" ми називаємо різні феномени і різні поняття, що не мають однакового для всіх випадків змісту. Коли кохає звичайна людина, то це — сердечний вогонь. Коли ж ідеаліст, то — пожар. Отакий пожар спалахнув у серці Рекоші. Я сам не дуже вірю цьому, але подаю так, як мені оповідали. Чому там сталося? Щоб відповісти на це питання, треба самому бути ідеалістом або прийняти чеську теорію кохання. Вона каже, що любов приходить через шлунок. А він перетравлює і асимілює тільки матеріяльні блага. Ні мрій, ні краси, ні будь-якої естетики взагалі не сприймає.

Закоханий Рекоша не ховався із своїм почуттям, не м'яв його в собі, як той козак, що „вірненько любить, а сказать не посміє", а негайно, щоб не спізнитися, починив відповідні кроки. Зараз же познайомився і розпочав залицяння. Тільки дівчина була дуже стримана й замкнена в собі. Робила враження пишної і холодної панни. На різні кавалерські тиміяни збоку Рекоші, на його ладаня й кадила відповідала чемними, але байдужими усмішками, наче була це не проста смілянська Маруся, а цариця Семіраміда. Цим ще більше розпалювала пожар у його серці.

Бачачи, що на дівчину не впливають звичайні ладани його власного виробу, Рекоша пустився на хитрощі. Вдався до співробітника одеської газетки „Южная Копейка", до смілянського жидка, що друкував у тій „копєйці" свої віршовані фейлетони і просив його написати такого вірша, що скорив би серце кожної жінки і кожної красуні.

— Ви це вмієте робити! — сказав із притиском і дав карбованця.

Цим словом і ділом поет був сильно підлещений і скомпонував такого бойкого вірша, що сам Рекоша був зачарований. Це була чиста лірика навзір популярної пісні „Очі чьорные, очі жгучіє". Передаю з пам'яті кілька рядків, але не ручуся за точність. Підносячи до небес велику красу Марусі, закоханець каже:

Ти — очей моїх восхіщеніє,
Безпредєльноє, необ'ятноє,
Ти — заря моя поднебесная,
Моё солнышко беззакатноє!

Вірш, як бачимо, в московській мові. Цією мовою друкувалася „Южная Копейка", цією мовою орудував Рекоша і нею розмовляв із Марусею. А далі йшли ще такі рядки:

Хоть прієнісь ти мне,
горемычному,
Пріголубь меня ручкой
нежною,
Горячьо пріжмісь к сердцу
пылкому
Щьочкой розовой,
белоснежною.
Пусть хоть так уп'юсь
твоєй ласкою —
Етой дівною, чудной
сказкою!

Цього вірша Рекоша відразу навчився напам'ять, а до тижня вже знав його назиік: деклямував, думаючи про щось інше. На цьому не спинився, а гарненько переписав і післав Марусі. А Маруся вклала вірша до альбому, бо і їй він дуже сподобався. Після цього на всіх вечерницях, де Рекоша виступав із деклямаціями, на першому місці фігурувала ця поезія. Усе це докупи створило таку атмосферу довкола Марусиного серця, що вона подалася і стала виявляти щораз, то більшу прихильність до Рекоші. А це знов збільшило його надії і сміливість. Дійшло нарешті до того, що він відважився відвідати дівчину в батьківськім домі. На щастя, батько й мати Марусі прийняли хлопця дуже сердечно і взагалі поводилися з ним, як із бажаним женихом, а на прощання запросили навідуватися до них частіше.

Рекоша використав ці запрошення в повній мірі, і скоро стало ясно, що молодята повинні побратися. До цього додав іще легкої принуки старий Рекоша. Після нещасливої пригоди з Орнишкою він сказав був синові:

— Тепер тобі, хлопче, буде тяжко женитися. Дивись, щоб не залишився старим парубком.

— Ов-ва! Велика біда!

— Та не мала. Старого парубка люди не шанують.

Хоч Рекоша й не мав на думці вічно парубкувати, але батькові слова викликали в ньому відруховий спротив.

— Та при чому тут люди? Яке кому діло, чи я жонатий, чи ні?

— То правда, що нема нікому діла, але люди завсіди шукають приключки, щоб посміятися. І що ти їм зробиш? На селі старому парубкові ти-кають, нехай би був столітнім дідом. Брати і сестри ви-кають собі, як одружаться, а старому парубкові навіть діти кажуть „ти".

— Дичина! Онде Шевченко не був жонатий, але всі розумні люди ставились до нього і ставляться з великою пошаною.

— Бо то Шевченко! На ньому спочивало благословення Боже. А для таких людей Господь Бог установив зовсім інші закони. Деяких пророків навіть живцем на небо взяв.

— А може й на мені спочиває якась благодать?

— Дай то, милий Боже! Але на всяк случай женися, синку. Воно нікому не пошкодить. Найліпше мати свою жінку, власну .

(Далі буде)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила.

Сан Франсіско, Каліф.

З КОЛЯДОЮ ДО „УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА"

Українська православна церква, яка міститься на 345-7 Ст. у м. Сан Франсіско, є єдиною українською православною церквою на всю північну Каліфорнію.

Трохи більше, як рік тому, парафіяни спромоглися відкупити у греків чудову, репрезентативну церковну будову, з великою залею під нею. Заля надається для всяких імпрез і є до розпорядження всіх, незалежно від віроісповідання. Досить велика сума боргу ($60.000), потреба великого та біжучих ремонтів, вимагає шукати всяких способів для покриття тих потреб. Робляться всякі заходи, щоб дістати потрібні кошти. Закликається українців, як парафіян, так і не парафіян мешканців міста і його околиць, навіть і інших стейтів до жертвенности. Вишукуються всякі можливості для розв'язання фінансової проблеми. Надійшли різдвяні свята. Більшість церковних громад влаштовує „Коляду", прихід з якої призначають на всякі добродійні цілі. Наша церква ще в „жебрацькім стані". Отже коляда на допомогу церкві. Ще молодий церковний хор, під керівництвом кваліфікованого диригента П. Косенка, підготував гарні колядки і з ними рушив „по хатах". На превеликий жаль „коляда" відбувалася без диригента. Трапилося нещастя. На передодні „походу", його несподівано спіткав атак серця і він знайшовся в лікарні. Прийшлося керувати співом пані О. Вермут. Всюди колядники мали теплу зустріч. Колядники насолоджували всюди господарів своїм прекрасним співом, а господарі не рідко скаржилися, що у них очі повиростали на мокрім місці. І не дивно, бо в багатьох думки в той час переносилися до рідногокраю з його прекрасним минулим і сумною сучасністю.

Великою атракцією хору став „рейд" на далеку околицю. В неділю 16-го січня група колядників в кількості 15 осіб на автах зробила „глибокий рейд" до м. Сакрамента з околицями.

Не буду перелічувати адрес і імен господарів, да яких завітали колядники. Завітали і до автора цих рядків, який виконував обов'язки провідника. Програма відбувалася всюди так само. Одні співали, другі плакали, у третіх очі виблискували радістю. Всюди частування, радісна подяка словом і . . . всюди щедра подяка „грубими зеленими".

Вершиною мандрівки колядників були відвідини української розгалуженої родини пана Павла Казидуба, біля містечка Розевіллу. 12 років тому п. Казидуб купив у степу біля названого містечка декілька акрів землі, де збудував собі будинок і став заселювати тую землю родинами своїх дочок (а їх 4). Скоро ця оселя дістала від місцевого населення назву „Украйнісн Віледж". Не дивно, бо в тім куточку панує українська мова, панують українські звичаї, бо „населення" того „села", свідомі українці. Населення того „віледжу" невпинно зростає за рахунок молодого покоління, яке, як ті пташки, „цвірінькають" навколо. Прибувши до села, колядники колядувати почали у п. Казидуба, а після нього у всіх інших хатах (всіх є 5). Після коляди колядників запросили до столу приготованого у родоначальника пана Казидуба Стіл вгинався від кількости поданого і, головне, з українськими стравами. З неохотою від'їжджали колядники з цього „Українського села". Нехай мені вибачать колядники, що я не подав їхніх імен. Але, їх і без того добре знають в Сан Франсіско. Вони найбільше активні у церковнім і громадськім житті Сан Франсіско — перше ім'я у всіх їх однакове: українці, а друге ім'я: патріоти.

Нехай ці останні рядки примусять добре подумати тих нечисленних, з дозволу сказати „також патріотів", які стоять осторонь, чекають, поки українська церква в Сан Франсіско „завалиться".

З ентузіястами колядниками церква і українська громада не впадуть.

Микола Костирко

ПРИХОДЬТЕ — БУДЬТЕ З НАМИ!

Хоч в Міннесоті й невелика українська громада в порівнянні з іншими центрами українського поселення, і хоч вона й далеко висунена на середущий захід від скупчення української спільноти в східній половині ЗДА, — але ця досить мала українська громада часто дає про себе чути, як все давала збірками та позитивною працею в українському і американському житті. Не все навіть подається до преси, бо поза працею нема коли й кому писати. Не все й добре чути про нас, бо ми задалеко, лише приглухла луна часом долітає до великого Ню Йорку, а ще менші в дальші околиці.

Все ж таки час від часу читаємо про міннесотські традиційні академії, декларації, збірки народнього фонду, успішні виступи добре вишколеного хору „Дніпро" та прекрасних хореографічних груп, як і поточного культурного життя літературно - мистецького клюбу та й інших громадських установ.

Деколи трапляються й небуденні події, а навіть історичного значення, як заснування стипендії при Міннесотськім університеті для українських студентів, або недавнє імпозантне відкриття Українського Відділу Бібліотеки при Міннесотському Університеті з виставками українських книжок та преси, виставки багатства нашого народного мистецтва і виставки картин, скульптури і кераміки українських мистців в Міннеасоті. Поволі робиться позитивний культурний вплив українського гармонійного співжиття в американському середовищі і це дає добрі наслідки і на загальний стан почуття рівновартости наших людей в ході щоденного життя.

Зачуваємо, що знов Міннесота не хоче залишатися позаді, і в суботу, 19-го лютого цього року має відбутися великий та гідний бенкет в найбільшому і найновішому готелі Шератон-Ріц в Міннеаполісі. Цей бенкет справляється 32-им Відділом ОДВУ в честь редактора Олега Штуля - Ждановича з нагоди його вибору 6-им Великим Збором Українських Націоналістів на голову Проводу ОУН. Всіх сердечно запрошується до Амбасадорської залі цього готелю в сьомій годині вечора. Буде добрий обід, мистецька програма і коротка промова та приємна зустріч із старими і новими приятелями. Запрошується всіх, і Вас, дорогий читачу.

Не піти на таку імпрезу — просто неможливо, бо і бенкет і програма такі приманливі, що треба йти! Треба жити новим життям!

В неділю, 20-го лютого в четвертій годині по полудні в Українсько - Американському домі буде цікавий реферат професора Юрія Пундика для ширшого громадянства на тему: „Український націоналістичний рух і сучасна українська дійсність". Буде й широка дискусія. Знов не випадає оминути. Треба йти, щоб послухати молодшого покоління і подивитися його очима на сучасну українську дійсність та двідатися про майбутні напрямні, які найкраще надаються для цієї пори. Ходімо, друже! Треба виходити у світ! Приходьте — і будьте з нами!

До побачення на бенкеті і на рефераті!

Ол. Буркун

● Лондонські транспортові робітники загрозили страйком — ще гіршим, як той, що був в Ню Йорку, бо він охопив би також міські залізниці. Всі засоби транспорту в Британії — знаціоналізовані, себто знаходяться під державним управлінням.

Трентон, Н. Дж.

ВРОЧИСТЕ ВІДЗНАЧЕННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН

Трентон, Н. Дж. — 23-го січня відбулись тут відзначення Роковин Української Незалежности і Соборности. Відзначення започаткували церковні торжества з Богослуженнями в намірені Українського Народу і його Державности. Богослуження відбулися в трьох місцевих українських церквах. В Укр. Катол. Церкві свщм. св. Йосафата — Торжественну св. Літургію відправив парох цієї церкви, о. декан Теодозій Атаманюк, виголосивши під час проповіді ще й соборницькі слова присвячені Світлим Роковинам та на закінчення св. Літургії внісши „Многоліствіє" Українському Народові. Співав церковний хор під кер. Івана Бігуна. Церква була заповнена вірними, а молодечі організації СУМА, ПЛАСТ, як також члени ООЧСУ і Станиці Братства кол. вояків 1. УДУНА взяли організовану участь в Богослуженні в одностроях і зі своїми прапорами.

Після Богослуження відбувсь в церковній залі цієї парохії Традиційний 22-ге Січневий Апель Молоді (членів СУМА і ПЛАСТУ), до якого станули понад 100 пластунів (-ок) і сумівців (-ок) під командуванням своїх виховників. Також старше громадянство заповнило простору залю по береги. Апелем командував пл. сен. Ярослав Лабка, голова місцевої Станиці „Пласт", бунчужними були ст. пл. Іван Гафткович (від „Пласту") та виховник СУМА п. Олекса Пліщук. В Програмі були: Спільний наказ обох мол. організацій, — присвячений Січневим Роковинам, слово пл. сен. д-ра Теодозія Крупи до молоді і старших, повстанські і стрілецькі пісні, деклямації та на закінчення Апелю, — відзначення і підвищення в ступнях для деяких членів Станиці „Пласт". Апель започатковано відспіванням Українського Національного Гимну, а закінчено піснею „Не пора". Апелі Молоді відбуваються в нашому місті від років та втішаються серед молоді і серед старшого громадянства успіхами.

Торжественні Богослужения в церкві УПЦ св. Юрія Переможця відправив настоятель цієї церкви о. протопресвітер Филимон Кульчинський, а в церкві УПЦ св. Тройці о. Михайло Запаринюк мол. І там церкви були заповнені вірними і там були проповіді і відспівано „Многоліствіє" Українському Народові.

Вечором, в неділю 23-го січня в залі парохії св. Юрія Переможця, відбулася Святочна Академія, присвячена Самостійности і Соборности Української Народньої Республіки. Заля була заповнена українським громадянством. Академія розпочалась відспіванням американського гимну у виконанні Молоді при Укр. Прав. Церкві св. Юрія Переможця та Апелем Молоді (ОДУМ і Секція Правосл. Молоді). Під час Апелю прочитано Універсали УНР і Проклямацію посадника м. Трентону П. Голенда про „Український День Незалежности", яку читали Іван Гуца та Тарас Онищенко.

Знаменниту доповідь про 22-ге Січня виголосив інж. Микола Тарасюк. „22-ге січня" — Орлюка деклямувала з чуттям і хистом, артистка укр. театрів п. Людмила Сердюк. „Ой не кажіть мені з журбою" — збірну деклямацію П. Грабовського виголосили члени ОДУМ. „Київ" — вірш Святогорського віддеклямував з пафосом Юрко Веремієнко, „Ой не гаразд Запорожці" — М. Лисенка відіграв на клярнеті одумівець Олег Чуйко при супроводі на піяно Івана Гуці. Відомий — баритон Іван Самокишин відспівав „Кармелюка" — Косенка, „Нагадай бандуру" — Китастого та „Надію" — Тритяка, з фінезією свого знаменитого голосу. Йому на піяно супроводила проф. Лідія Бульба з Філядельфії.

Козирем мистецької програми була п. Соня Івахненко — нова поява в Трентоні, знаменита співачка — сопрано, що при супроводі на піяно Івана Гуці відспівала „Тихесенький вечір" — Стеценка і „Веснівку" — Матюка. Ця співачка, народжена в Америці, чудово володіє своїм насправді добрим і вишколеним голосом.

Академію закінчено відспіванням українського національного гимну. Дохід з імпрези призначено на пам'ятник на могилі Президента УНР в екзилі сл. п. д-ра Степана Витвицького. Відзначення Роковин 22-го Січня влаштував „Громадський Комітет" під головування п. Леоніда Веремієнка — заст. голови місц. Відділу УККА. та інж. Миколи Тарасюка — секретаря Відділу УККА та секретаря Комітету.

З нагоди Січневих Роковин, губернатора стейту Ню Джерзі Ричарда Гюза відвідала українська стейтова делегація під головуванням адвоката Марселя Вагнера з Джерзі Ситі і з того приводу губернатор підписав Проклямацію про Українську Незалежність.

Подібна делегація представників українського громадянства Трентону в складі: о. протопресвітер Филимон Кульчинський, о. радник Йосиф Атаманюк, о. парох Михайло Запаринюк, мол. та представники місцевих організацій: Олекса Пліщук, Михайло Логин, Олександер Кононенко і Михайло Кащук відвідали посадника міста Трентону Джезефа Голенда, який підписав традиційну Проклямацію про Український День. На Ситі Гол, в дні 21-го січня, поруч американського, повівав український прапор. Не прийнявся в нашому місті гарний звичай вивішувати український прапор на місцевих українських установах та приватних домах українців.

ЮКО.

ОДУМ в Шикаґо зібрав понад $600 на Об'єднання Письменників „Слово"

Українські поети і письменники відіграли величезну ролю в житті українського народу. Їх твори пробуджували український народ зі сну та додавали багатьом охоти й витривалости для боротьби за визволення українського народу від різних поневолювачів.

Знаючи тяжкі обставини праці та фінансові труднощі українських працівників пера у вільному світі, філія ОДУМ-у в Шикаґо серйозно поставилася до звернення Об'єднання Українських Письменників на еміграції об'єднаних в „Слові", допомогти стати їм на кращу фінансову базу.

На надіслані збіркові листи Миколою Понеділком і Григорієм Костюком зібрано $623.32. Варто відмітити і поставити як приклад збірщиків ОДУМ-у для інших громад. Параска Завертайло зібрала $308. На її листах пожертвували найбільші суми д-р Богдан Ткачук $50 та д-р Іван Рудавський $30. Розалія Бойко зібрала на ювілейній зустрічі ОДУМ-у в Канаді $210.32, Микола Шаблій 65 дол. та Ярослав Чернявський 40 долярів.

Л. М. КЛЮБ В НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧАТИМЕ ЮВІЛЕЙ ЮЛІЯНА БУЦМАНЮКА

З Літературно - мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 18 лютого ц. р. проф. Антін Малюца говоритиме на тему „Мистецький дорібок Юліяна Буцманюка" з нагоди 80-ліття того видатного українського артиста-маляра, який постійно живе в Едмонтоні в Канаді. У концертовій частині виступить пані Оксана Нагнибіда. (фортепіянове сольо). Початок о год. 8. веч.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: щотижневого „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка" і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК ч. 16

Б. Стеткевич, Гайленд Парк	$8.00	І. Губач, Клівленд	1.00
Д-р І. Дутко, Дітройт	6.00	П. Гузва, Честер	1.00
Д-р В. Марчук, Гінсдейл	5.00	С. Герловський, Філя	1.00
П. Волк, Трумбулл	4.00	Д. Геряк, Ансонія	1.00
Д. Пісецький, Балтімор	4.00	Ю. Гіліцінський, Іст Бранєвік	1.00
С. Антонюк, Акрон	3.00	В. Глот, Джексон Гайтс	1.00
М. Войсюк, Бруклин	3.00	А. Гуряк, Вунсакет	1.00
Д. Вортник, Маттапан	3.00	П. Дик, Рочестер	1.00
В. Буцяк, Ню Йорк	3.00	Г. Доскоч, Торонто	1.00
М. Гнатик, Кенмор	3.00	О. Дрозд, Маямі	1.00
А. Данилюк, Дітройт	3.00	Ю. Дубицький, Шикаґо	1.00
Д-р Р. Дзюбик, Шикаґо	3.00	Д. Дячишин, Фордс	1.00
А. Долинський, Нюарк	3.00	Л. Івасиків, Філядельфія	1.00
Д-р Д. Капітан, Рочестер	3.00	Д. Задворняк, Філя	1.00
П. Кізел, Дірборн	3.00	О. Зубик, Форд Сіті	1.00
М. Колодій, Рочестер	3.00	Ю. Калинчук, Ню Йорк	1.00
Д. Колтик, Міннеаполіс	3.00	Р. Карбівник, Філя	1.00
Мгр О. Лободоцький Дітройт	3.00	С. Коломиєць, Філя	1.00
Маковська, Пассейк	3.00	П. Кос, Акрон	1.00
В. Мандзій, Йонкерс	3.00	В. Крамар, Честер	1.00
А. Міщук, Клівленд	3.00	І. Корбецький, Питтсбург	1.00
І. Олійник, С. Дірфілд	3.00	Л. Крізар, Бронкс	1.00
А. Олинець, Філядельфія	3.00	Д-р Ю. Криволап, Балтімор	1.00
В. Періг, Нюбург	3.00	А. Кузишин, Асторія	1.00
О. Притуляк, Монтреаль	3.00	Д. Лацік, Плейнсборо	1.00
В. Сломошинський, Вудгейвен	3.00	З. Левицька, Шикаґо	1.00
В. Сокол, Кемпбелл	3.00	А. Лихолат, Балтімор	1.00
С. Супрун, Лорейн	3.00	В. Логуш, Ст. Луїс	1.00
Н. Н. Філядельфія	2.50	І. Лопушанський, Дітройт	1.00
С. Бехметюк, Вудсайд	2.00	Д. Мазур, Амітивілл	1.00
П. Врублівський, Шикаґо	2.00	Г. Мацук, Ню Йорк	1.00
Г. Доновський, Кінґстон	200	Д. Мицик, Шикаґо	1.00
Т. Дутчак, Калюмет Сіті	2.00	Р. Мізур, Міддл Віллеж	1.00
Д-р В. Когутяк, Ютика	2.00	М. Мушинський, Янгставн	1.00
І. Клок, Линден	2.00	П. Нессен, Філядельфія	1.00
В. Корда, Зейнесвілл	2.00	І. Олійник, Віллимантик	1.00
М. Коцур, Монтреал	2.00	А. Плаксій, Меррік	1.00
М. Левицький, Шикаґо	2.00	І. Попель, Ню Гейвен	1.00
О. Лисак, Глестонбури	2.00	М. Прибильський, Озон Парк	1.00
Л. Мазур, Нюарк	2.00	о. Н. Проценко, Балтімор	1.00
В. Матвійчук, Сиракюз	2.00	Р. Рубльовський, Скрентон	1.00
В. Мельничук, Кліфтон	2.00	В. Савчук, Гайд Парк	1.00
С. Скрут, Нортамберленд	2.00	М. Сакалюк, Арнолд	1.00
О. Судомляк, Монтреал	2.00	М. М. Сірман, Баунд Брук	1.00
В. Цісик, Рузвелт	2.00	М. Стангрет, Шикаґо	1.00
І. Бабяк, Філядельфія	1.00	М. Сукмановська, Флашінг	1.00
М. Баланчук, Шикаґо	1.00	Б. Федорів, Шикаґо	1.00
А. Білинський, Філя	1.00	А. Фотій, Монтреал	1.00
І. Бзенко,	1.00	П. Холявка, Ютика	1.00
П. Бойчук, Стратфорд	1.00	Г. Хом'як, Шикаґо	1.00
А. Билюк, Веґревилл	1.00	М. Чотирка, Каллінґвуд	1.00
М. Василишин, Рочестер	1.00	В. Шарий, Луїсвілл	1.00
П. Вітрик, Міннеаполіс	1.00	В. Шостак, Ню Йорк	1.00
Г. Вовк, Монтґомери	1.00	М. Щудляк, Еддистон	1.00
С. Гаврищко, Боффало	1.00	О. Якимів, Кантон	1.00
Г. Ганич, Філядельфія	1.00	П. Якимович, Рочестер	1.00
Д. Гнида, Бруклин	1.00		

СПОРТ

Редагує: В. Сохан

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК

Цьогорічні лещетарські першості Української Спортової Централі Америки та Канади відбудуться 20-го лютого в Монт Бланк в околиці лещетарських теренів Mt. Tremblant, 65 миль на північний захід від Монтреалу в Канаді. Ці першості УСЦАК 1966 року влаштовує Карпатський Лещетарський Клюб з Ню Йорку, а сподіваними учасниками їх, як і в попередніх десяти роках будуть лещатарі КЛК Торонто, КЛК Ню Йорк, УАСТ „Леви" — Шикаґо, та численні лещетарі, приналежні до інших Товариств — членів УСЦАК. В програмі є конкуренції з'їздового бігу, крутобігу і альпейської комбінації в групах чоловіків та жінок.

Мандрівну нагороду за дружинову першість уфундували українські підприємці Торонта. В минулому році здобув мандрівну чашу КЛК з Ню Йорку. Зголошення до участи в змаганнях прийматимуть організатори змагань в суботу ввечері, 19-го лютого в готелі Montgnard.

СІМКОВИЙ ТУРНІР ФУТБОЛУ В ШИКАҐО

„Леви" — „Швабен" 2:0

„Кила" — Словацький СК 0:0

Шикаґо, 30-го січня. — В четверту неділю турніру здобули „Леви" другу перемогу воротами зі стрілів Полюховича і Дойле. До цієї зустрічі виступили „Леви" в найсильнішому складі, включно з Миколою Кратом, футбольним репрезентантом університетів ЗДА. Хоч і передбачувано перемогу німців, „Леви мали нагоди виграти з більшим вислідом, від чого врятував німецьку дружину воротар Павічевіч (серб). Також молодий воротар „Левів", 17-річний Орест Банах, збирав оплески глядачів за гарну оборону воріт. „Леви" бомбардували ворота „Швабен", але лише два стріли найшли дорогу в сітку німців. Ворота Дойле з подачі Крата були найкращими в цьому дні турніру.

Склад „Левів": Банах, Кампос, Бульба, Крат, Дойле, Батиста, Полюхович, Фернандез і Скороход.

Сумівська дружина „Крил" здобула від словаків першу точку у цьому турнірі. „Крила" сильно переважали словаків, але їхні стріли були слабі і нецільні. Ці змагання суддював українець Юрій Дяченко. Склад „Крил": Куц, Думановський, Гулик, Курпіта, Дижурко, Терлецький, Караван, Чернюк і д-р Юліян Куляс.

В показових змаганнях доросту зустрінулись „Левенята" з одноліткамн польських „Іґелс" і програли їх з рахунком 1:2. Одинокі ворота для молодої української дружини здобув Мирон Дижурко, капітан дружини. Ці гарні швидкі і завзяті змагання суддював Ярослав Дикий.

„Леви" — „Іґелс" 1:0

„Крила" — Литовський СК 1:3

Шикаґо, 6-го лютого. — Третю перемогу здобули „Леви" над польською дружиною, яка тиждень раніше перемогла несподівано „Ганзу" — 5:0. По цій виграній пересунулися „Леви" на друге місце Вищої Дивізії, маючи на своєму конті три перемоги, одну нерішену та одну програну, які складаються на 7:3 точок і відношення воріт 6:2. Понад три тисячі глядачів були свідками найкращих змагань турніру, які провели обидві дружини на високому технічному рівні. Тепер „Леви" мають вигляди стати віцечемпіоном (а може й чемпіоном) Вищої Дивізії. Одинокі ворота стрілив Бульба на 19-ій хвилині з вільного удару з половини грища.

„Крила програли в цьому дні четверті змагання із п'яти відбутих у цьогорічному турнірі. Після поразки 1:3 з Литовським СК залишилися „Крила" надалі на останньому (десятому) місці Першої Дивізії турніру. Віктор Курпіта здобув одинокі ворота для „Крил" та взагалі перші ворота сумівців у тур- оборонив стріл з карного. нірі. Воротар Роман Куц

Петро Головатий

ФУТБОЛІСТИ УСК-у ВИГРАЛИ ЕЛІМІНАЦІЇ СІМКОВОГО ТУРНІРУ

Вайт Плейнс, 4-го лютого. — В першому дні змагань сімкового футбольного турніру дружина УСК-у з Ню Йорку здобула високу перемогу 7:0 над місцевим суперником, Вайт Плейнс СК і цією виграною закваліфікувалася до дальших гор турніру. Добиччю воріт поділилися: М. Скірка (2), Мек Колґен (2) Бредлі (2) та Дж. Янґ — 1. Микола Скірка, який започаткував град стрілів і воріт, виявився технічно заавансованим змагуном і пильно співпрацював з іншими змагунами дружини УСК-у. В другому крузі змагань цього сімкового турніру зустрінеться вісім пар, зложених з дружин — переможців елімінацій. В цих восьми змаганнях зміряють свої сили такі дружини: НААК — Гота, УСК — Бруклин, Пассейк — Гунґарія, Кольпінґ — Грецько - Ам. СК, Галедон — Дойчунґари, Геленік — Блю Стар, Айнтрахт — Покіпсі та Мінерва — Елізабет. Ці розгри другого круга, а після них чвертьфінали, півфінали та фінал, відбудуться в неділю, 27-го лютого в цій самій залі Вестчестер Кавнті Сентер у Вайт Плейнс, Н. И.

МИКОЛА СКІРКА ПОВЕРНУВСЯ ДО УСК-у

Молодий талановитий футболіст Микола Скірка знову гратиме в дружині Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку. Впродовж минулого року. Микола Скірка перебував на терені Арґентини і там набув досвіду, граючи футбол в арґентинських дружинах. — Раніше Микола Скірпа вже був змагуном першої дружини УСК-у і своєю грою здобув собі симпатії глядачів.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — МАДЯРСЬКИЙ СК 1:1

Петерсон, 4-го лютого. — Другий вечір футбольного сімкового турніру Шейфер Ліґи пройшов під знаком великих несподіванок. Чотири гри закінчилися ремісовими вислідами і тільки одинока Молфета з Гобокену здобула високу перемогу з німецькими футболістами СФ Пасейк (5:1).

„Ч. Січ" винесла із своєї зустрічі лише одну точку. Після гарної гри, із значною перевагою над мадярськими футболістами з Вудбрідж, січовики нещасливо допустили суперників до стрілу по воротах, з якого, хоч м'яч опинився за сіткою воріт, відбитий воротарем Махником, проте суддя португалець здивував більшість глядачів свої дивовижним відсвистанням ґоля. Цим власне рішенням, як показали черґові хвилини гри, „приятель" українських футболістів осягнув свою ціль. Наші змагуни, маючи натягнені нерви, грали більш хаотично і, хоч тримали ініціятиву, напад перестав був бути загрозливим для сімки противника. Вирівняння для „Ч. Січі" здобув В. Німерчинський в 13-ій хвилині змагань. В другій половині мадяри щільно крили „бомбардирів" турніру, Чижовича і Снилика, а вільніші напасники В. Німерчинський і Рада не використали добрих нагод до здобуття дальших воріт, а з цим і перемоги. На вирізнення в грі заслуговували змагуни дефензиви, а особливо Микола Німерчинський, який на позиції штопера нівечив наступи противника.

Склад „Ч. Січі": Махник, Каздоба, Савицький, М. Німерчинський, Снилик, Чижович, Рада, В. Німерчинський, Попович, Сольчаник, Саварин.

ТАБЕЛЯ ГОР ПІСЛЯ ДРУГОЇ РУНДИ ТУРНІРУ

	точки:	ворота:
Молфета СК	4:0	11:2
„Ч. Січ"	3:1	7:1
Гобокен ФК	2:2	3:3
Санта Крос СК	2:2	3:3
Мадяр. СК	2:2	3:3
Петерсон Доверс	2:2	4:4
СК Пасейк	2:2	4:7
Айріш Амер.	1:3	4:5
Галедон СК	1:3	3:8
СК Алберона	1:3	2:8

О. Твардовський

ПАВЛОВІ ТИЧИНІ — 75 РОКІВ

Київ. — Павлові Тичині сповнилося 75 років. З цієї нагоди в Києві 27 січня відбувся ювілейний вечір. Вітали його, як поета, академіка, громадського діяча, депутата Верховного Совєту УССР та лавреата всяких нагород. Київські часописи, зокрема „Літературна Україна" та „Культура і життя", подали статті та вірші, присвячені поетові, і світлини Павла Тичини, посрібленого сивиною.

Колись Павло Тичина був справжній, незвичайної міри, оригінальний український поет. Він зворушливо і надхненно привітав визволення України з-під московського поневолення:

Одчиняйте двері —
Наречена йде!
Одчиняйте двері —
Голуба блакить!

Але прийшла „горобина ніч" і „всі шляхи в крові" . . .

Тепер Павла Тичину хвалять за ялові оди, присвячені московському режимові в Україні — за „Партія веде", за то, що вчився в московського письменника Максима Горкого „р-революційности".

Наприкінці ювілейного вечора виступив сам Павло Тичина. Він подякував за поздоровлення і запевнив комуністичну партію, що й надалі буде вірно їй служити.

Посмертні згадки

ЙОСИФ ЦВІГУН, член Т-ва Дністер — 361-ий Відділ УНС в Ню Йорку, Н. И., помер дня 9 лютого 1966 на 58 році життя. Покійний народився 8 січня 1908 в селі Романів, Зах. Україна. Похорони відбулися 14 лютого з пох. заведення до греко-кат. церкви св. Юрія, а відтак на цвинтар Ст Раймонд Семетері. Покійний полишив дружину Ксеню, шваґра Ярослава Похмурського, дальшу рідню і знайомих - односельчан.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

АННА З ТХОРОВСЬКИХ КАРПА, довголітня членка Т-ва ім. Івана Франка — 93 Відділу УНС, померла в лікарні Раджер Вілям в Провіденсі після важкої недуги дня 4 лютого 1966. Покійна народилась 10 лютого 1898 року в селі Безбруди, Західня Україна. Полишила в смутку мужа Стефана Карпу. Похорон відбувсь 8 лютого 1966 при численній участі рідні, приятелів та союзівців на цвинтар Оак Гров Павтукен.
Вічна Їй Пам'ять!
Богдан Трембач, голова
Михайло Іваницький, секр.

ВАСИЛЬ ГРИВИК, довголітній член Т-ва ім. Т. Шевченка — 52 Відд. УНСоюзу в Голійок, Масс., помер 5-го лютого 1966 року на 75-му році життя. Покійний походив з села Поплавники, пов. Рогатин, Україна. До УНСоюзу вступив 1922 р. Був жертвенним на Укр. цілі, у Відділі занимав різні уряди, як довголітній касир, контрольор і заст. предсід. Полишив у смутку 3 синів Данила, Томка і Василя, 3 невістки, 8 внуків і одну правнуку. Похорон відбувся 8 лютого 1966 р. з кат. церкви при участи родини, членів Відділу та знайомих.
Вічна Йому Пам'ять!
Д. Хрупалик, секр.

АНДРЕЙ МАЛАНЯК, член Б-ва св. Ів. Хестителя — Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Миш., відійшов на вічний спочинок дня 26-го січня 1966 р. Покійний родився дня 17-го квітня 1892 року в селі Торгановичі, пов. Новий Самбір, Зах. Україна, прожив 74 роки. Полишив у смутку дружину Марію, двох синів, Василя і Григорія, чотири доньки, Катерину, Анну, Юстину і Соню. 16-ть внуків і 6-ть правнуків. Похорон відбувся дня 31-го січня 1966 р. з похоронного заведення до церкви св. Ів. Хрестителя, при участи рідні, приятелів та членів Б-ва. Тлінні останки покійного спочивають на кладовищі Голі Сепулчер, Соутфілд, Миш.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик, секр.

ДАРІЯ ЗАХАРІЯСЕВИЧ, членка Б-ва св. о. Николая 106 відділу УНС в Шикаґо, Илл., померла 22 січня 1966 року на 47 році життя. Народжена 7 грудня 1919 р. в селі Рахиння, повіт Ярослав, Галичина. До ЗДА прибула в місяці лютім 1951 р., в члени УНСоюзу вступила 31 вересня 1951 р. Рівнож і до Б-ва св. о. Николая — 106 відд. Покійна полишила у великому смутку свою рідну маму Марію Захаріясевич в краю і рідного брата Миколу і кузинку з роду Захаріясевич, замужну за Салдан. Похорон відбувся з пох. заведення, а відтак на цвинтар св. Николая при участи членів Братства і знайомих.
Вічна Її Пам'ять!
Г. Дацьків, секр.

ТАРЗАН, ч. 5 575. Прив'язують Тейшу Стюарт.

Імператор лев жахливо ричав, закликаючи привести його жертву.

Тарзан втік із своєї келії і розпачливо поспішав на подвір'я перед палацом . . .

В тіні великої статуї лева імператора фанатичні горили прив'язували до стовпа Тейше Стюарт!